

Pôstna doba

Cirkev sa štyridsať dní pripravuje na pripomienku udalostí, ktoré sa stali v Jeruzaleme počas Veľkej Noci. Kresťania sú viac ako inokedy počas týchto štyridsiatich dní nabádaní, aby konali pokánie, aby sa nanovo snažili dať veci svojho života do poriadku. Aby sa obrátili, aby sa pokúsili oslobodiť od všetkého, čo nás odvádza od služby a od lásky.

Lenže žijeme v čase, kedy sa nám len ťažko dá zastaviť, je pomerne ťažké sa zamyslieť do hĺbky nad sebou. Je veľa vecí na ktoré musíme myslieť - aby sme všetko stihli, aby všetko išlo tak ako má. A tak dúfame, že čo sa týka našich vzťahov a postojov, tak to všetko ešte nejako vydrží. A ak by sa nám aj niečo tlačilo do mysle, že by sme to mali zmeniť, zväčša už nezostáva sila, pretože sme ju dali do iných vecí a niet času sa poctivo zmobilizovať. Zdá sa, že najväčším nepriateľom pôstneho obdobia v dnešných časoch je nedostatok času. A asi aj právom. Všetko je nastavené tak, aby človek obetoval všetok čas firme, rodine, záľubám...

Premýšľam nad slovami Písma: „Hľa, teraz je príhodný čas, teraz je deň spásy!“ (2Kor 6,12). Zdá sa, že podobné výroky dosť silno zaznievali v časoch Krista i v časoch prvých kresťanov. Že ich oslovovalo slovo teraz. Čo ak ani pre nás nie je nejaké potom – že potom budem slobodnejší,

pokojnejší, rozvážnejší, láskavejší, radostnejší... Čo ak nás ten svet bude stále viac nútiť, aby sme mu darovali svoj čas? Čo ak veľa vecí závisí práve na tom, ako ich premyslíme a ako sa upokojíme?

Asi sa musíme nejako naučiť žiť nenáročne a pokojne aj napriek tomu, že mnohé veci sa robia v rýchllosti. Asi sa musíme naučiť zastaviť vnútorne. Oslobodiť sa napriek napätiu okolo nás a v nás. Teda vlastne jednoducho: Teraz je ten príhodný čas! Aj pre nás. Možno nič príhodnejšie nebude, aby sme v svojom vnútri pokúsili obnoviť Božie kráľovstvo.

Peter Cibira
foto: Peter Spusta

Šťastie je mozaika zložená z drobných radostí

Podľa mňa je to so šťastím ako s osudom. Záleží iba na nás, ako si ho zariadime. Napríklad mladý chalan si nájde peknú a dobrú dievča, ktoré veľmi ľúbi a je šťastný vtedy, keď s ňou môže tráviť všetok svoj voľný čas, byť v jej blízkosti, počuť jej hlas, dotýkať sa jej. Toto je istý druh šťastia, nazývaný láska.

Nieкто je šťastný, že si celý život šetрил na poriadnu dovolenku a prvý a poslednýkrát uvidí more, alebo inú kuriozitu, či historickú pamiatku, možno krajinu, ktorú pozná iba z počutia.

Dieťa je veľmi šťastné, ak dostane na Vianoce hračku, po ktorej tak veľmi túžilo a o ktorej už dávno snívalo. A i keď bola tá hračka drahá, rodičia ju dieťaťu kúpia, pretože chcú vidieť, aké je ich dieťa šťastné, chcú ho potešiť. Nieкто je šťastný z cudzieho nešťastia. Má radosť, keď sa môže pozerať na nešťastie druhého a pociťuje pravé šťastie? Alebo sa iba tvári šťastne? Teda je to povrchné šťastie? Naozaj má radosť, alebo sa tak iba tvári kvôli ostatným, pretože si myslí, že by vyzeral hlúpo, keby mal súcit s inými?

Apoštolát modlitby na mesiac apríl:

- **Všeobecný:** Aby sa v každej krajine rešpektovali individuálne, spoločenské a politické práva žien.
- **Misijný:** Aby Cirkev v Číne mohla vykonávať svoje evanjelizačné poslanie pokojne a v plnej slobode.
- **Úmysel KBS:** V bolestiach a trápeniach nášho každodenného života nech nás posilňuje myšlienka: „Cez utrpenie a smrť k osláveniu.“

Teda je aj toto druh šťastia? Alebo sa tá osoba iba snaží dopracovať k takémuto druhu šťastia?

Mám rodinu, ktorá ma má rada, aj ja mám rád ju. Zatiaľ mi všetko vychádza. Som teda šťastný, alebo spokojný? Ak uvažujem tak, že šťastie nie je to isté ako spokojnosť, tak čo je potom šťastie? A tieto druhy šťastia, čo som vymenoval sú naozaj šťastie, alebo tí ľudia pociťujú iba niečo telesné? Je to pre nich niečo ako vrozený inštinkt? Alebo je šťastie niečo viac, čo nás preniká do hĺbky? Niečo, čo máme v podstate rovnaké, ale napriek tomu sme každý iný a šťastie prežívame každý inak?

Čo je to vlastne šťastie???

Čnosti

Odvaha

Odvaha nie je to isté ako nebojnosť. Neznamená to, že strach tu nie je prítomný, ale že strach ovládame. Strach, ak sa nechá bez kontroly, prenikne celého človeka a urobí ho neschopným správne reagovať na ťažké situácie. Strach sa sústreďuje na to, čo by sa mohlo pokaziť, čo by mohlo nevyjsť. Tak človek stratí dôveru vo svoju schopnosť ísť za tým, čo je správne. Odvaha sa posúva ponad strach. Keby sme to chceli povedať trochu vtípne: odvaha je strach, ktorý sa pomodlil a potom sa pustil do akcie.

Keď hovoríme o odvahe, premýšľame o nej často vo vojenských termínoch. Myslíme na chrabrych bojovníkov a udatných hrdinov, ktorí sa postavili proti zákerným protivníkom a nepriateľom. No odvaha nie je obmedzená len na vojenské úspechy.

Existujú aj tzv. nepriatelia duše, ako úzkosť, pochybnosti, znechutenia, neistoty a podobne. Všetko toto nám hlboko strpčuje život. Duchovní klasici hovoria o „tmavej noci duše“, a tá si vyžaduje odvahu, ktorá je hodná hrdinu.

Čo je „tmavá noc duše“? Je to neschopnosť kráčať proti pochybnostiam, znechuteniam, frustráciám a iným vnútorným tlakom, ktoré nás nútia kapitulovať a ostať v nečinnej pasivite. Sú to veci, ktoré nám pripadajú ako hora so strmým útesom a my nie sme schopní po ňom vyliezť. Ostávame teda dolu.

Odvaha je borit' sa s ťažkosťami, prebudiť v sebe vnútorného hrdinu a vsadiť nielen na svoje skryté vnútorné zdroje, ale hlavne na Boha, ktorý ma volá, aby som kráčal dopredu, veď on je neustále so mnou.

Vo všetkých kultúrach sa nachádzajú rozprávky, mýty alebo príbehy, ktoré hovoria o tzv. ceste hrdinu. Je to cesta, na ktorú sa musí vybrať každý človek, ak chce dozrieť. Táto cesta má niekoľko nemenných komponentov. Napríklad Janko sa vyberie na cestu. Rozhodne sa, že na to, aby dozrel musí odísť z rodičovského domu. Lúči sa s ním matka. Na ceste stretne mudrca alebo inú postavu, ktorá mu dá napríklad prsteň, kúzelnú palicu alebo zázračné čižmy, ktoré mu majú pomôcť, keď mu bude úzko a sám si nebude vedieť poradiť. Na to príde do mesta, ktoré je v smútku, pretože princeznú uniesol sedemhlavý drak. On ho premôže. Pomôže mu pritom zázračná vec (napríklad prsteň), ktorý dostal od mudrca. Oslobodí princeznú, dostane ju za ženu a vráti sa domov.

Symboly, ktoré sú v príbehu použité, nie sú bez významu: mama, s ktorou sa lúči je definitívne preŕatie pupočnej šnúry. Prsteň (alebo iná zázračná vec), ktorý mu pomôže, keď si nebude sám stačiť je Božia milosť. Drak je boj s temnou stránkou svojej bytosti. Je to konfrontácia zla v sebe, ktoré vyjde napovrch iba vtedy, keď sa človek vyberie na cestu (doma ho nepoznal). Princezná je objavenie ženskej stránky vo svojom vnútri, čo je tiež nutné k vyváženému rastu osobnosti. Tento príbeh je jasne o ceste, o púti, o dozrievaní a - hlavne - o odvahe.

Človek by mal uznať, že okrem pozitívnej stránky má v sebe aj určitú temnú stránku a mal by sa snažiť z tejto dvojtvárnosti vyslobodiť. K tomu potrebuje odvahu, aby sa mohol do tohto boja pustiť.

Odvaha nie je vlastnosť, ktorú by sme potrebovali len občas. Odvahu potrebujeme každý deň. Potrebujeme ju, aby sme dokázali žiť, trpieť, zápasiť ba i zomrieť. Odvaha dáva schopnosť človeku pevne a neochvejne sa postaviť tvárou tvár k ťažkostiam, ktoré mu stoja v ceste smerom k povinnostiam a dobru.

Pre Janka z rozprávky by bolo lepšie nevydať sa na cestu a ostať doma za pecou u mamy. No neurobil to, lebo vedel, že takto nedosiahne svoju osobnú integritu, t.j. kompletnosť, celistvosť. Odvaha nám pomôže uchovať si pred sebou i pred inými našu osobnú hodnovernosť vo chvíľach, keď sa nám bude zdať najlepším riešením poddať sa tomu, na čo sme zvyknutí, čo je pre nás známe, alebo s čím sa cítime bezpeční.

Jezuita John Powell hovorí, že každý z nás má svoju tzv. „komfortnú zónu“, t.j. ohradený priestor, kde sa cíti dobre. Z toho priestoru neradi vychádzame. Za jeho hranicami sa necítime dobre. No ak zostaneme vo vnútri, ustrnieme a zakrpatíme. Preto si treba hranice svojej komfortnej zóny rozširovať.

Bez odvahy nie je možné, aby sme dosiahli pocit osobnej spokojnosti. Odvaha je cena, ktorú od nás žiada život, aby sme mohli získať pokoj. Duša, ktorá ju nepozná, nepozná vyslobodenie od malých vecí.

Životy mnohých ľudí sú dôkazom nezničiteľnosti ľudského ducha: ľudský duch môže kvitnúť aj na tých najnevhodnejších miestach. Ak má človek odvahu, dokáže všetko.

Naše narodenie je vyslobodením zo sveta, kde všetko, čo potrebujeme je nám systematicky poskytované. Každý jeden krok v procese stávania sa dospelými ľuďmi si vyžaduje pôrodné bolesti toho či onoho druhu. Nie je možné dosiahnuť hviezdy, ak sa skôr neoslobodíme od toho, čo nás drží dolu, pri zemi. Odvaha je aj oslobodením, aj dobrodružstvom.

Podľa Milan Bubák SVD: Úvahy o čnostiach spracovala Alena Baranovičová

Radi spievate? Chcete zmysluplne využiť čas? Príďte medzi nás

Suchovský spevácky zbor pozýva všetkých, ktorí radi spievajú, aby sa stali členmi nášho zboru. Veková hranica je od 15 rokov. Spevákov – ženy aj mužov obsadzujeme do všetkých hlasových skupín. Spievame piesne ľudové, zborové i chrámové! Okrem toho ponúkame príjemnú atmosféru pri nácvikoch a dobrý pocit po koncertoch.

Záujemcovia sa môžu prihlásiť každý utorok v čase konania zborovej skúšky od 19.00 do 20.30 hod. v Kultúrnom dome v Suche nad Parnou. Prípadné podrobnejšie informácie poskytne Helena Tajcnárová na Obecnom úrade v Suche nad Parnou, tel.č. 5580121.

Kto je kto

Osobnosti súčasnej cirkvi

Pierre Teilhard de Chardin

(1881 – 1955)

Marie-Joseph-Pierre sa narodil vo vidieckej šľachtickej rodine v hornatej oblasti stredného Francúzska. Štvrté z jedenástich detí vzdelaného katolíka Emmanuela Teilharda tam na zámočku pochytilo svoju samozrejmu zbožnosť i odzbrojujúcu dôveru. V jedenástich rokoch odišiel do internátnej jezuitskej školy, v osemnástich vstúpil do noviciátu. Trochu uzavretý jednotkár, ktorý sa podľa

jedného zo svojich učiteľov „správal až príliš vzorne“, prekvapoval svojim záujmom o filozofiu a predovšetkým o kamene. Priťahovalo ho, ako neskôr spomína, to podstatné a nemenné. Prvé výskumy robil počas štúdií v Anglicku na kopci za školou, prvé skameneliny vykopal o pár rokov neskôr, keď vyučoval fyziku a chémiu na rádovom gymnáziu v Egypte. Teraz už nikto nepochyboval, že jeho koníček sa stane jeho povolaním.

Ďalšie štúdium mu prekazila prvá svetová vojna. V blate a v kalužiach krvi začal premýšľať o svojej odvážnej teórii evolúcie, ktorá začína a končí v Kristovi, o teórii vnútornej stránky hmoty, ktorá v sebe už na nižších stupňoch ukrýva obrovský evolučný potenciál, kľúč k vyšším stupňom. Jeho teória bola pravým opakom materialisticky chápanej evolúcie, podľa ktorej je človek len náhodným dôsledkom chemických procesov.

Hneď po vojne obhájil v Paríži doktorát z geológie, botaniky a zoológie. Bol vymenovaný za pomocného profesora na prestížnom Katolíckom inštitúte a prejavili o neho záujem i ďalšie francúzske univerzity. Predstavení súhlasili s menovaním, ale kládli si podmienku nesmie hovoriť ani písať o svojich náboženských predstavách. To bolo pre Teilharda neprijateľné a vybral si radšej odchod do ústrania.

Prebudil sa v ňom dobrodruh a a vybral sa do paleontológmi neprebádanej Číny a Mongolska, kde s menšími prestávkami strávil 20 rokov.

Medzitým publikoval odborné články, píše básne a náboženské eseje. Prácu v Pekinskom múzeu striedal s výpravami, ako napr. do púšte Gobi, na Pamír a podobne. Pokúšal sa tiež znovu získať povolenie publikovať náboženských eseji ale márne.

Prečo vlastne rehoľník, o ktorého vernosti a kresťanskej ozajstnosti nemohol nikto pochybovať, nemohol počas celého života publikovať svoje názory? Predovšetkým žil v časoch, kedy sa celá evolučná teória stala zbraňou proti náboženstvu. Našli sa totiž vedci, ktorí z evolúcie urobili „dôkaz“ ateizmu. Katolíci, ktorí nepoznali podrobnosti, prijali túto výzvu a odmietli potom evolúciu ako takú. Známý český filozof a prekladateľ mnohých Teilhardových diel do češtiny Jan Sokol to vysvetľuje takto: „Teilhardova myšlienka Stvoriteľom chcenej evolúcie bola natoľko nová a cudzia, že všetkým pripadala ako trójsky kôň.“

Teilhard sa nikdy nepovažoval za teológa či filozofa. Hľadal len zodpovedajúci kresťanský výklad prevratných objavov, ktorých bol v paleontológii svedkom. Keď nazýval Božou rukou stvorenú hmotu miazgou našich duší a keď vyzdvihoval medziľudské vzťahy a samotnú spoločnosť ako základné kamene budúceho zjednotenia, znelo to kritikom príliš „červeno“. Kritikom však uniklo čosi podstatnejšie, o čo umlčanému vedcovi išlo predovšetkým: o znovuoživenie dialógu medzi kresťanmi a rýchlo sa rozvíjajúcimi prírodnými vedami.

Teilhardove myšlienky docenil až II. vatikánsky koncil (1962-1965).

Z biografických údajov:

- 1881** narodil sa v Sacrenat
- 1899** vstúpil k jezuitom
- 1914** povolaný do vojny ako zdravotník
- 1922** obhájil doktorát, pomocný profesor na Katolíckom inštitúte
- 1923** odchod do Číny
- 1929** spoluobjaviteľ prvej časti lebky sinantropa
- 1946** návrat do Francúzska
- 1950** menovaný za člena Akadémie
- 1951** odchod do USA, študijné cesty po USA a južnej Afrike
- 1955** zomrel v New Yorku

Podľa AD 4/2000 spracovala A.H.

Jar - sejba

Vietor jarný pofukuje
 Sneh na poliach roztápa
 Pôdu zmrznutú vyschýňa
 Škovránok nad poľom poletuje
 A vo výšinách si vyspevuje.
 Roľník kone, voly popoháňa
 Pôdu kyprí, rozrába
 Na sejbu jarnú pripravuje
 Zrno zdravé, čisté, spoľahlivé (kľívivé)
 Sejačkou do pôdy zapracuje
 Zasiate zrno zatlačí, zavalcuje.

Škovránok ešte stále nad ním poletuje
 V práci ho posmeľuje, povzbudzuje
 Dávaj roľník pri sejbe pozor na zrno
 Aby nespadlo na medzu, kamenie
 Ani na cestu, priekopu.
 Zrno toto na kameň, cestu padnuté
 Na zánik by bolo vydané (odsúdené)
 Kľívivo rastu úrody pozbavené
 Roľník keď sejbu zrna ukončil
 Znakom kríža roľu i svoju hrud' poznačil
 „Roľník vo viere Pána Boha čaká na úrodu“

N.Š.

Paródia či realita

Nakoniec zničil človek nebesia i zem. A zem spustla prázdnotou, len smog sa prevažoval nad priepasťou a nad mŕtvymi vodami.

Človek totiž povedal: „Vytvoríme priemyselné podniky, rozmanité elektrárne a dopravné prostriedky valiace sa po diaľnicach, z ktorých budú stúpať oblaky dymu a škodlivých plynov až do nebies.“ I stalo sa. A nebolo svetlo ráno ani večer pre hustotu smogu. A človek videl, že nie je dobré to, čo urobil, no povedal: „To je cena za úspech a pokrok.“

Ďalej človek povedal: „Umocnime naše výdobytky výbuchmi atómových zbraní v atmosfére.“ I stalo sa. A rádioaktívny spad sa miesil s dymom a škodlivými plynmi pod klenbou nebeskou. A nebo nad zemou zjalovelo vydajúc otrávený dážď. A človek povedal: „Je to v záujme našej národnej bezpečnosti.“ **TO BOLO ŠIESTY DEŇ PRED KONCOM.**

A smog s rádioaktívnymi látkami padal na moria i na súš a otrávil každú rastlinu nesúcu semeno i každý strom plodiaci ovocie. A človek povedal: „Nie je to veľmi dobré, no vývoj nemožno zastaviť.“ **TO BOLO PIATY DEŇ PRED KONCOM.**

Usilovnou prácou stvoril človek veľké púšte a zmenil podnebie tak, že mocný vietor dvíhal prach zeme k oblohe, kde sa miešal so smogom, zatemniac slnko uprostred dňa a mesiac s hviezdami v noci, takže noc a deň jedno boli. I videl človek dielo svojich rúk a povedal: „Podmanili sme si

prírodu naozaj dôkladne.“ **TO BOLO ŠTVRTÝ DEŇ PRED KONCOM.**

Tretí deň pred koncom povedal človek: „Zahrabme naše priemyselné odpady pod zem, vypusťme kaly a špinu do potokov, riek a morí.“ I stalo sa. A vody zeme splaneli tak, že v nich vyhynul všetok život. Zvyšné tvory morské vylovil človek veľkými sieťami a spracoval v plávajúcich továrňach. Na obrovské veľryby poľoval radarom a výbušnami, takže nebolo už veľrýb v moriach. I videl človek, čo urobil a povedal: „Nebolo to veľmi dobré, no rast nášho národného dôchodku vyžaduje dôsledné využívanie všetkých zdrojov výživy.“

A pod otrávenou oblohou na vykradutej zemi a v umŕtvých moriach sa prestal množiť všetok dobytok i tvory plazivé, krídlaté a vodné i každá zver podľa jej druhu a život vymieral na celej tvári zeme. **TO BOLO TRETÍ DEŇ PRED KONCOM.**

A človek povedal: „Situácia je naozaj veľmi vážna - malo by sa s tým niečo urobiť.“

DRUHÝ DEŇ PRED KONCOM zistil človek, že už je pozde na záchranu tvorstva i seba. Dusil sa otráveným vzduchom a umieral od hladu, lebo továrne a ostatné veľdiela boli opustené a rozpadali sa. A nenašiel sa nik, kto by za ním smútil na tvári zeme.

POSLEDNÝ DEŇ PRED KONCOM si spustošený svet oddýchol od ľudského diela a preklíňal na ruiny premenené stvorenie.

A NA SAMOM KONCI sa Zem stala obyčajnou planétou, naveky a nezmyselne sa točiacou na ceste prázdny priestorom.

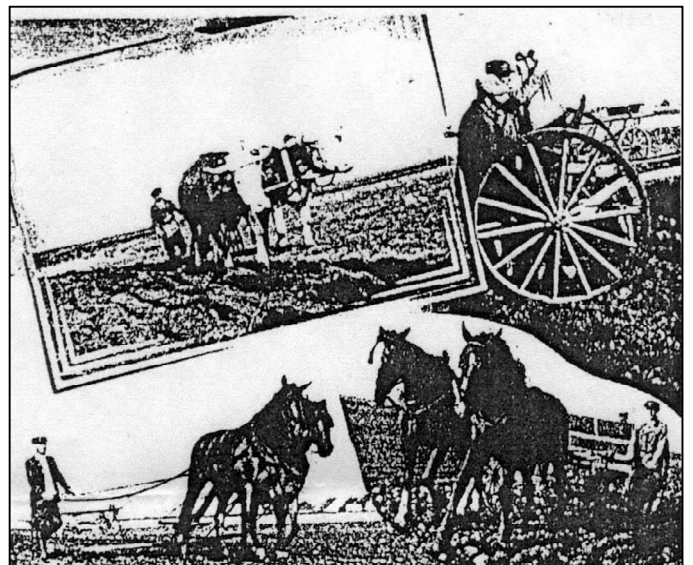
Z knihy Exitus - znetvorenie sveta

Rozprávanie o škovránkovi

Keď som na pole za otcom prišiel s obedom a som sa ho spýtal, že aký je to vtáčik čo tak hore nad poľom vo výšinách krásne vyspevuje. Škovránok, aby ľuďom, ktorí sú na poli nebolo smutno. Potom mi hovorí, synček, keď pán Ježiš (Kristus) chodil aj s jeho učeníkmi učiť ľud židovskopohanský vo viere v Boha po mestách a dedinách v Izraelskej zemi. Stretol na poli oráča, ktorý pripravoval pole (roľu) na sejbu, ten sa začal pánu Ježišovi sťažovať, že je mu smutno na poli, že je sám, spievať sa mu nechce, že nemá komu. Ježiš vtedy zobral hrudku zo zeme a vyhodil do výšin nad pole, ale táto hrudka zeme už na zem nepadla, ale sa premenila na vtáčika (škovránka), ktorý začal vo výšine nad poľom spievať. Ježiš a učeníci v spokojnosti pokračovali v ceste. Oráč bol tak prekvapený, že sa nemal kedy ani poďakovať Ježišovi.

Dnes už na poli (veľkých lánoch) niečo také nevidíme, lebo miesto oráčov v tejto technickej dobe nahradili oráča traktoristi z veľkými strojmi a škovránkov je málo počuť, pre ten veľký hluk strojov a neviem či už týchto vtáčikov i poznajú mladí.

Ján Greguš

Sejba z roku 1936

Milé deti

Čaká nás apríl.

Konečne cítiť vo vzduchu jar a i Vám ožívajú „mušky“ v tele. Prebúdzate sa tiež, ako celá príroda.

Máme pred sebou posledné týždne očisťovania sa a oslávime víťazstvo Života.

Veď Ježiš hovorí, že On je Život.

Silný v slovách i činoch sa nechal umučiť tými, ktorí dostali moc z hora a majú ju iba na chvíľu. Porazil a premohol smrť i ľudskú moc.

Neumrieme, ak budeme milovať Boha a veriť v Ježiša.

Nezabudnite deti na to, že potrebujeme KOMUNIKOVAŤ. A to nie len s mamou, otcom, kamarátmi, ale predovšetkým so ŽIVOTOM, PRAVDOU, LÁSKOU, MÚDROŠŤOU, ktorou je sám TEN KTORÝ JE (pôvodca života) BOH.

Nezabudnite komunikovať LÁSKU tam, kde sa pohybujete. Viem, aké je to ťažké. Viem aj to, že sa nám to vždy nedarí. Dôležité je nevzdávať sa a hľadať PRAVDU.

Prajem Vám, aby ste boli pre svoje okolie slnkom - svetlom a svietili všetkým, ktorí potrebujú oslobodiť zo strachu, zloby, neslušnosti, žalovania, ohovárania, klamstiev... Veď Vy viete najlepšie z čoho všetkého sa potrebujeme oslobodiť. Želám Vám radosť zo vzkriesenia Vašej vlastnej dobroty a Vašej vlastnej nádeje na pokojnejší a lepší svet okolo Vás.

Strom

Pod veľkým, košatým stromom sedel filozof. Strom šelestil mohutnou korunou a nakláňal sa sem a tam.

V jeho lístí sa kolísali purpurové čerešne a lákali vtáctvo túžiace po nasýtení.

Filozof sa ticho zadíval na strom, zatvoril hrubú knihu a premýšľal o strome.

Veru, aký je to život byť stromom?

Stojí na jednom mieste a korene ho pripútávajú k zemi z ktorej uzrel svetlo sveta.

Rok čo rok sa opakuje jednotvárnosť - kvet, odkvitanie, plod, padanie listov, holá koruna. ..

Aký zmysel má pripútanie, vďaka ktorému je vystavený prudkému vetru, slnku, mrazu, dažďu, krupobitiu...

Bez možnosti ujsť, schovať sa a prečkať nepohodu v úkryte?

Strom mu však v svojej nemote oponoval.

„Vďaka koreňom čerpám vlahu z hlbín,

vďaka vetru sa opeľujú moje kvety.

Vďaka slnku dozrievajú moje plody.

Vďaka mojej pripútanosti ma nájdu deti, vtáčatá,

pod stromom mravce a iné tvory.

Roznesú kôstky mojich plodov ďaleko, predaleko, aby i tam, kdesi v diaľke, mohli narásť a sýtiť hladných.

Filozof sa zamyslel.

To sú veci!

Budem sa učiť z trepezlivosti a vytrvalosti stromu. Snáď i plody mojich myšlienok niekde zapustia korene a narastú na mocný strom.

Vďaka ti strom za radu.

Gabriela Spustová, Cesty filozofa

Veľkonočné posolstvo

Kto bozká posla na čelo
Nesie posolstvo

veľkonočného Baránka

Ktože ho prevezme
Keď s Bohom v hneve sme.

Kto môže do príbytku posla prijať
Aká bude sluhova odpoveď
A aký bude dar
Čo čaká Hospodár.

Kto posla uhostí
V slávnej chvíli navštívenia
Ponúkne srdečnosť
Keď u nej chýba čnosť.

Kto poslovi krčah predloží
Keď studňa je prázdna
A niet z čoho núkať
Keď je v každom dnu kal.

A od posla nemá kto
Radosť Pánovu pýtať
Ako pred ním schová
Naše zahanbenie
Keď ho Pán s posolstvom
Posiela k nám znova.

A posol vzkriesenia vracia sa
Zas k vám aj ku mne rád
Aby Baránok veľkonočný
toľko ráz.
Koľko je ľudí, nemusel
umrieť znova.

Ján Greguš

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na apríl

Sv. omše v týždni

(Rozpis sv.omší je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

18.00 - Suchá - utorok - piatok;

17.00 - Košolná - streda; 17.00 - Zvončín - štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

1. apríla – 1. sobota v mesiaci

7.30 - Suchá

2. apríla – 5. pôstna nedeľa

18.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Zvončín

7. apríla – 1. piatok v mesiaci

7.30 - Košolná 18.00 - Suchá

9. apríla – Nedeľa utrpenia Pána, Kvetná nedeľa

17.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Košolná

13. apríla – Zelený štvrtok

18.00 – Suchá

14. apríla – Veľký piatok, prísny pôst

17.00 – Suchá, obrady, do 21.00 adorácia pri Sv. oltárnej

15. apríla – Svätá sobota

8.30 vyloženie Sv. oltárnej k celodennej poklone

19.30 – Suchá, Obrady veľkonočnej vigílie

16. apríla – Veľkonočná nedeľa

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

17. apríla – Veľkonočný pondelok

7.30 – Zvončín; 9.00 – Košolná; 10.30 - Suchá

23. apríla – 2. veľkonočná nedeľa,

nedeľa Božieho milosrdenstva

18.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Košolná

30. apríla – 3. veľkonočná nedeľa

18.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Zvončín

marec v našej farnosti

Zosnulí:

+ 25. 2., Jozef Bejdák, Zvončín, 81.r.

Pokrstení:

* 16. 1. 2006, Viktória Žáková, Košolná

Sviatosť manželstva uzavreli:

25. 2. Peter Minarovič a Martina Tanistráková

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY

Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca. Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44. Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98.

Cena: dobrovoľný príspevok

Apríl 2006

Pôstne a Veľkonočné obdobie

So 1 Hugo, biskup

Ne 2 **5. pôstna nedeľa**

Po 3 Richard, biskup

Ut 4 Izidor, biskup, učiteľ Cirkvi

St 5 Vincent Ferrer, kňaz

Št 6 Irenej, biskup, mučeník

Pi 7 Ján Krstiteľ de la Salle, kňaz

So 8 Dionýz, biskup

Ne 9 **Nedeľa utrpenia Pána, Kvetná nedeľa**

Po 10 Magdaléna z Kanossy, panna

Ut 11 Stanislav, biskup, mučeník

St 12 Július I., pápež

Št 13 **Zelený štvrtok**

Pi 14 **Veľký piatok**

So 15 **Svätá, Veľká sobota**

Ne 16 **Veľkonočná nedeľa**

Po 17 **Veľkonočný pondelok**

Ut 18 Antúza, panna

St 19 Lev IX., pápež

Št 20 Anicét, pápež

Pi 21 Anzelm, biskup, učiteľ Cirkvi

So 22 Soter a Kajus, pápeži

Ne 23 **2. veľkon. nedeľa, Božieho milosrdenstva**

Po 24 Juraj, mučeník

Ut 25 Marek, evanjelista

St 26 Klétus, pápež

Št 27 Zita, panna, služobníčka

Pi 28 Peter Chanel, kňaz a mučeník

So 29 Katarína Sienská, panna, učiteľka Cirkvi

Ne 30 **3. veľkonočná nedeľa**

Výročia,

významné cirkevné akcie

2.4. výročie smrti pápeža Jána Pavla II. (2005)

9.4. 21. medzinárodný deň mládeže

16.4. biskupská vysviacka Mons. Dominik Tóth, emeritný pomocný biskup (1990), Bratislava - Trnava

16.4. biskupská vysviacka Mons. Vladimír Filo, biskup - koadjútorka (1990), Rožňava

16.4. výročie narodenia pápeža Benedikta XVI. (1927)

19.4. výročie zvolenia pápeža Benedikta XVI. (2005)

19.4. výročie smrti Mons. Ambróza Lazíka (1969), Bratislava-Trnava

24.4. výročie slávnostného začiatku pastierskej služby Benedikta XVI. (2005)

30.4.-6.5. týždeň modlitieb za duchovné povolania